

La segona cançó d'Ariel: traduccions, intertextos i creació literària a partir d'un original shakespearità

Dídac PUJOL
Universitat Pompeu Fabra

Resumen:

Avui dia anem a «veure» (més que no pas a «escoltar») una obra de teatre. En canvi, les persones que anaven al teatre a l'època de Shakespeare eren «Auditors, not spectators» (Gurr 2004: 2). Dit d'una altra manera: en temps de Shakespeare, el component auditiu era l'eix al voltant del qual s'articulava tota l'obra, mentre que el xou, l'espectacle, era un element relativament secundari. De fet, els dramaturgs elisabetians escrivien bàsicament per ser escoltats, molt més que per ser vistos (Gurr 2004: 102). I és que el món de Shakespeare era eminentment oral. Dins d'aquest univers amb predomini del component oral i auditiu per damunt de l'espectacle visual, no és d'estranyar que la música fos un element clau a dalt de l'escenari, tant per la seva relativa abundància com per la seva funció dramàtica.